

МЕДВІДЬ

Медвідь — страшний, великий звір.
 Вночі в село заходить з гір:
 Тут вб'є вола, там цапа з'їсть —
 Немилий і шкідливий гість.

А бідний бойко Сень Гандюк
 Стрільби не мав, хіба лиш лук.
 Медвідь хапав його овець —
 Як тут йому зробить кінець?

На спосіб взявся Сень отсе:
 Над стежку пов'язав сильце,
 До шнура ж на глухий кінець
 Прип'яв великий камінець.

Настала ніч. В свій давній слід
 По стежці йде старий медвідь,—
 Сильця він і не сподівавсь —
 Аж разом цуп! Та й і спіймавсь.

Се що таке? Якби був знав,
 Легенько б шнур із шиї зняв.
 Та він рвонувсь — аж разом бух!
 Сильце затяг, аж сперло дух.

Ревнув медвідь: «Се що за біс?»
 Став шарпатись — ще в гірше вліз.
 Він в'ється, торгає, бурчить,—
 Сильце ж за шию, знай, держить.

Та ба, й медвідь же не дурак!
Дійшов нарешті неборак,
Що каменяка ся гидка
Його держить і не пуска.

Живенько він, що сили мав,
На плечі каменяку взяв.
«Чекай,— міркує,— вже я, ну,
Тебе в найглибший яр шпурну!»

Прийшов над яр, як розмахнувся,
В безодню камінь балабунць!
А камінь, звісно вже, за шнур
Його потяг у яр гур-гур!

Як гепнеться медвідь мій — бух!
Тут з нього зараз вийшов дух.
Находить рано Сень Гандюк:
«Ну, не уйшов ти моїх рук!

Та й хитро ж я спіймать тя вмів!»
Медведя він притяг домів,
І збіглось все село глядять:
Пропає наш ворог вже, медвідь.